

κάμμινια δ' λεία δὲ φκειάν' σουσιτὴ Αἰτωλ. Ἀλλάνταβον πιδί εἶν' οὐ δεῖνα αὐτόθ. Τί ἀλλάνταβους ἀνθρουπους εἶσι, πῆρις σβάρνα μὲ τὰ πονδάρια σ' τοὺ πιάτιον κί τό 'σπασις αὐτόθ. Μὲ πάτ' σις τοὺ πονδάρ' κί μὸβγαλις τοὺ νύχ', εἶσι ἀλαφάνταλ- λους ἀνθρουπους! αὐτόθ. Ἀλλάνταβ' ᾱ'ναῖκα, κάθι μέρα κἀν' ζ' μῆς, σπάει ποντήρια, φλιτζάνια αὐτόθ. Συνών. ἀκα- ταστατος I, ἀντίθ. ταχτικός, φρόνιμος.

άνταλλάζω λόγ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀνταλλάζον ἐνιαχ. βορ. ιδιόμ. ἀδιλλάζω Κεφαλλ. Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀνταλλάσσω. Ἐν τῷ τύπ. ἀδιλλάζω ἔγινε ὑποκατάστασις τῆς προθ.

1) Δίδω τι πρὸς ἀνταλλαγὴν λόγ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.): Δὲν ἀνταλλάζον γὼ τοὺ χουράφι μ' μὲ τ' ἀμ- πέλ' αὐτεῖνον Αἰτωλ. Τ' ἀντάλλαξαν τὰ σπίτια αὐτόθ. Ἀλ- λάζω καὶ ἀνταλλάζω Κερασ. Ἀς ἀνταλλάζωμ' αὐτο αὐτόθ.

β) Φορῶ νέα καὶ καθαρὰ ἐνδύματα ἀντὶ τῶν παλαιῶν Πελοπν. (Μάν.) Συνών. ἀλλάζω A 3 β. 2) Ἀμτβ. παραμορφοῦμαι, φθείρομαι Κεφαλλ.: Δὲν ξέρω πῶς ἐγί- νηκες, ἀδιλλάξες! Συνών. ἀσκημίζω. Πβ. ἀλλάζω B 1.

άνταλλαξιά ἡ, Μῆλ. ἀδαλλαξιά Νάξ. (Φιλότ.) ἀδαλ- λαξιά Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνταλλάζω.

Ἀνταλλαγή ἐνθ' ἀν.: Θέλεις νὰ κάνωμε ἀνταλλαξιά; Μῆλ. Εὐτό τό χτήμα τό 'χω ἀδαλλαξιά ἀπὸ τὸν δεῖνα Φιλότ.

***άνταλλαχτό** τό, ἀδιλλαχτό Κεφαλλ.

Τὸ οὐδ. τοῦ ἐπιθ. *ἀνταλλαχτός < ἀνταλλάζω μεταπεσὼν εἰς σημασίαν οὐσιαστικοῦ. Πβ. καὶ μεταγν. ἐπίθ. ἀντάλλακτος.

Τέρας, ἔκτρωμα (διὰ τὴν σημ. πβ. ἀντάλλαγμα 2): Ἐγίνηκες σὰν ἀδιλλαχτό.

άνταλλος ἐπίθ. ἐγράφη ὡς συνών. τοῦ ἀκατάστα- τος I. Ἀντὶ τοῦ ὑποθετικοῦ τούτου τύπ. ἐπροτιμήθη ὁ ἀντάλλαγος, ὁ ἰδ.

άντάμα ἐπίρρ. ἐντάμα Ἀπουλ. (Καλημ. Μαρτ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Κοτύωρ. Ὁφ. Σούρμ. Τραπ.) ἐντάμαν Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σαράχ. Τραπ. κ. ἄ.) ἐντάμας Πόντ. ἀντάμα κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. Μαρτ.) Καλαβρ. Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν.) ἀδάμα πολλαχ. ἀντάμαν Πόντ. ἀντάμας Πόντ. ἀδάμι Θράκ. (Αἰν.) Κεφαλλ. ὄντάμαν Πόντ. (Χαλδ.) ᾱ'νάμα Καλαβρ. (Καρδ.) Ρόδ. δάμα Λέσβ. Καπ. (Ἀραβάν. Σινασσ. Φάρασ.) δάμας Μαριούπ. ἀνταμῶς Λεξ. Μπριγκ. ἀδαμῶς Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.) Κεφαλλ. ἀνταμοῦ Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀντάμα, παρ' ὃ καὶ ἐντάμα, ὃ ἐκ τῆς μεταγν. φρ. ἐν τῷ ᾱμα. Πβ. Κορ. Ἀτ. 2, 125. Ὁ τύπος ἀδάμι, ὅστις ὡς ἀντάμι καὶ ἐν Ἐρωφίλ. ἰντερμ. A 148 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) κατὰ τὸ δμάδι, μαζί. Πβ. Ἐρωτόκρ. (ἐκδ. ΣΞανθουδ. 497). Τὸ ἀνταμῶς κατὰ τὰ πολλὰ εἰς -ῶς ἐπίρρ., τύπ. δὲ ἐνταμῶς καὶ ἐν Ἑπαίν. γυναικ. 401 (ἐκδ. ΚΚrumbacher). Τὸ ἀνταμοῦ κατ' ἀναλογ. πρὸς ἄλλα εἰς -οῦ ἐπίρρ. Τύπ. ἐνταμοῦ παρὰ Δουκ. (λ. μ. π. οὔ φρα).

1) Ὁμοῦ, μαζὶ κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. Μαρτ.) Καλαβρ. (Καρδ. κ. ἄ.) Καπ. (Ἀραβάν. Σινασσ. Φάρασ. κ. ἄ.) Μαριούπ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σαράχ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Εἶμαι - ἔρχομαι - κοιμοῦμαι - πέφτω - πηγαίνω - πίνω - τραγουδῶ - τρώγω ἀντάμα κοιν. Νὰ πάτε ἀδαμῶς ἴσαμ' ἐκεῖ Ἀργυραῖδ. Ὅλοι ἀντάμα (σύμπαντες) Ζάκ. Κάπον σ' εἶδα, κάπον μ' εἶδες, κάπον ψονμῖν ἐφάαμεν

άντάμα Κύπρ. Πάντα ἐντάμαν πορπατοῦνε ἀοῦτα τὰ δύο ἀδέλφῳ Τραπ. Ἐντάμα νὰ πάμε 'ς σὸ γυαλὸ Ὁφ. || Φρ. Δὲν ἀφίν' τὰ δυὸ ἀντάμα (δὲν ἀφίνει κἀνένα ἡσυχον) Μακεδ. (Κοζ.) Δὲ μ' ἀφ' σις τὰ δυὸ ἀντάμα δῶ μέσα (τὰ ἀνακάτωσες ὄλα) Ἡπ. (Ζαγόρ.) || Παροιμ. φρ. Ἀντάμα κονβενιζάσουμε καὶ χώρμ ἀκούμε (ἐπὶ κακῆς συνεννοήσεως συνομιλητῶν) πολλαχ.

Ἀντάμα δὲ μονοιάζουμε κ' ἡ χωρισιὰ κακὴ 'ναι (ἐπὶ φιλονικούντων καὶ πάλιν συμφιλιουμένων) Πελοπν. (Βυτίν.) κ. ἄ. || Ἀσμ.

Ἀχι, καὶ πῶς τὰ ξέχασες τὰ κάμαμεν ἀδάμα κ' ἐδὰ λυπᾶσαι τὸ χαρτὶ νὰ πέψης ἓνα γράμμα

Κρήτ.

Ἐοῦ 'σαι τ' ἀνθι τῆς μιλῆς, τῆς λεμονῆς τὸ φύλλο, ἐοῦ 'σαι ποῦ γεννήθηκες ἀντάμα μὲ τὸν ἥλιο

Ἡπ.

Στρατιῆτες καὶ πραγματευτῆς δύο ἀντάμαν πάνε

Πόντ. Συνών. ἀλλάι B 1, μαζί, δμάδι. 2)

Μεταξὺ Χίος: Ἀντάμα των. Συνών. ἀνάμεσα 1, ἀνα- μεσῆς 1, ἀναμεσικῶς, ἀναμεσοθρό, ἀνάμεσον 1, ἀναμεταξὺ 1. 3) Μόλις Πόντ. (Κερασ.): Ἀνταμοῦ ἓναν ἡῖρα. 4) Εὐθύς ὡς Πόντ. (Κερασ.): Ἀνταμοῦ εἶπ' αὐτο, ἔρθεν κ' ἐκεῖνος. 5) Ὡς προῦ. μετὰ, συντασσό- μενον μετὰ γενικῆς Καπ. (Σινασσ. Φάρασ. κ. ἄ.) Κάρπ. Πόντ. (Κοτύωρ.) Χίος: Νὰ μὴ μιλῆς πλὴζὸν ἀντάμα μου Κάρπ. Τὴν δαπάνα σ' ἔπαρ' ἐντάμα σ' (δαπάνα=ἐφόδια) Κοτύωρ. Ἐὼ εἶμαι δάμα του Φάρασ. Ἡ πεντάμορφη σαφοῦ δὲν μπόρ' σεν νὰ ποίκ' τὴν γνώμη τ', ἀποφάσισε νὰ φύγῃ κ' ἐτοῦτ' δάμα τ' (σαφοῦ = ἐπειδὴ) Σινασσ. Συνών. ᾱμα A 3.

άνταμάκι τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντάμης.

1) Ἀνθρωπος κομψός. 2) Ἀνθρωπος γενναῖος.

άνταμείβω λόγ. κοιν. ἀνταμείβω Εὐβ. (Κάρυστ.) ἀδαμείβω Κρήτ. ἀντιμέβω Χίος (Βροντ. κ. ἄ.) — ΣΖαμπελ. Ἀσμ. δημοτ. 764 ἀδιμέβω Κεφαλλ. ἀδιμέβον Θράκ. (Αἰν.) Πελοπν. (Μάν.) ἀδιμέβω Κρήτ. ἀδινέβω Κρήτ. (Ἐμπαρ.) ἀντιμέβω Εὐβ. (Κονίστρ. Κύμ. Ὁξύλιθ. κ. ἄ.) δαμείβω Ἀστνπ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀνταμείβομαι. Ὁ τύπ. ἀντιμέβω κατ' ἀποκατάστασιν τῆς προθ. ἀντί, δι' ὃ ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 24 (1912) 27, ἡ δὲ κατάλ. μετεπλάσθη κατὰ τὰ εἰς -εύω (-έβω) ὡς καὶ ἀναπαύω - ἀναπεύω, συγ- κρούω - συγκρέβω, δι' ὃ ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 9 (1897) 199 καὶ 215, 24 (1912) 12 καὶ MNE 1, 271 καὶ 2, 518. Ὁ τύπ. οὗτος καὶ μεσν. Ἐν τῷ τύπ. ἀδινέβω ἐτράπη τὸ μ εἰς ν κατ' ἀνομ. διὰ τὸ ἐπόμενον χειλικὸν β. Πβ. καὶ ἀδινεβὴ ἐν λ. ἀνταμοιβή.

1) Ἀνταποδίδω τὸ καλὸν ἢ καὶ τὸ κακόν, καθόλου ἀνταποδίδω κοιν.: Ὁ Θεὸς νὰ σὲ ἀνταμείψῃ κοιν. Ὁ Θεὸς νὰ σ' ἀδιμέψῃ γιὰ τὸ καλὸ ποῦ μοῦ 'καμες Κρήτ. Ὁ Θεὸς νὰ σ' ἀδαμείψῃ κατὰ τὰ ἔργα σου αὐτόθ. Ὁ Θιγὸς νὰ σοῦ δαμείψῃ τὸ μιστό σου Ἀστνπ. Καλὰ μ' ἀντίμεψες Κονίστρ. Αὐτὰ ποῦ μοῦ εἶπες θὰ σοῦ τὰ ἀδινέψω μὲ ἡμέρα Ἐμπαρ. Τοῦ 'πα ἓνα λόγο καὶ μοῦ τὸν ἀντίμεψε Βροντ. || Ἀσμ.

Θὰ σ' ἀντιμέψω μὲ τσαιρὸ 'ς τ' ἀρρεβωνιάσματά σου Κύμ.

Ἄσε μ', ἀφέντη μ', ἄσε με κ' ἐγὼ νὰ σ' ἀντιμέψω, νὰ κατεβῆς σὲ πόλεμο, νὰ μπῆς νὰ πολεμήσῃς, νὰ σκύνω τὸ κεφάλι μου νὰ κόψουν τὸ δικό σου ΣΖαμπελ. ἐνθ' ἀν.

Ἐννοια σου, νοιά σου, μαῦρε μου, τσ' ἐγὼ νὰ σ' τ' ἀνταμείψω Κάρυστ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Σπαν. στ. 606 (ἐκδ. Wagner

24) «μὴ βλασφημῆσης εἰς Θεὸν καὶ ἔχῃς πλέον τὸ κρίμα, | ὅτι ἐκεῖνος ἔχει τὸ πάλιν νὰ τ' ἀντιμέψῃ» καὶ Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. Ε 5,3761 (ἔκδ. J Lambert) «καὶ ποῖα τὰ ἑκακοπάθησες, τὰ ἔπαθες δι' ἐμέναν, | καὶ τί ἀντίσηκον καλὸν νὰ σὲ τὸ ἀντιμέψω;» 2) Ἀποκρίνομαι καταλλήλως εἰς πειρακτικὰς κατ' ἐμοῦ ἐκφράσεις Εὐβ. ('Οξύλιθ.) 3) Ἀπαντῶ διὰ διστίχου (ρίμας) πρὸς τὸν ἀπευθύνοντα εἰς ἐμὲ δίστιχον, ἐπὶ χορευόντων μετ' ἄσμάτων Κεφαλλ.: Ἔλεγε ρίμνες καὶ ἄκείνος τοῦ ἀδίμεβε.

ἀντάμειψι ἢ, ἀμάρτ. ἀδάμειψι Κρήτ. ἀδίμειψι Κέρκ. Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀντάμειψις. Πβ. καὶ μεσν. ἀντίμεψι. Ἰδ. Ἐρωτοκρ. (ἔκδ. ΣΞανθουδ. 497).

Ἀνταμοιβή, ἀνταπόδοσις: Ἄσμ.

Τὸ ἀδάμειψες ἐπήρασιν οἱ -ῖ- ἄξιμοι καὶ τὰ δόσια Κρήτ.

Σ' ἔκαμα μεγαλύτερον παρ' ἄνθρωπον κἀνένα γιὰ νὰ ᾿χω τὴν ἀδίμειψιν ἐτούτων πὸ τὰ σένα Κέρκ.

ἀντάμης ὁ, Ἀθῆν. Πελοπν. (Λάστ. κ. ἄ.) Χίος κ. ἄ. —Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀδάμης Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κωνπλ. κ. ἄ. ἀδάμ'ς Θράκ. (Ἀδριανούπ.) κ. ἄ. Κλητ. ἄδαμ Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πόντ. (Χαλδ.) κ. ἄ. ἀδάμ Κρήτ. (Σέλιν.)

Ἐκ τοῦ Ἀραβοτουρκ. *adama*, τὸ ὁποῖον ἐν τῇ κλητ. παροξύνεται.

1) Ὁ κατ' ἐξοχὴν ἄνθρωπος, ὁ καθὼς πρέπει, εὐθύς, ἀκέραιος, γενναῖος ἔνθ' ἄν.: *Αὐτὸς εἶναι ἀδάμης Σαρεκκλ. Ἀντάμης ἄνθρωπος Χίος Ἀδάμ μου!* (προσφώνησις τῶν συζύγων πρὸς ἀλλήλους) Σέλιν. 2) Ὁ πρὸς ἐπίδειξιν καὶ προκλητικῶς φίλερις Ἀθῆν. —Λεξ. Δημητρ. 3) Ἡ κλητ. ὡς ἐπιφών. πρὸς δῆλωση ἀπορίας ἢ ἀδιαφορίας Πόντ. (Χαλδ.): *Ἀδαμ, ντό λές; Ἀδαμ κ' ἐσύ!*

ἀνταμίζω Παξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀντάμα.

Μειγνύω: Τὸ ἀντάμιξε τὸ λάδι. Ἀνταμίζω τὸ ἀλεύρι μὲ πίτυρα.

ἀνταμικὰ ἐπίρρ. Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνταμικός.

Συνεταιρικῶς, ἀπὸ κοινοῦ.

ἀντάμικα ἐπίρρ. Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντάμικός.

Γενναίως, θαραλέως ἔνθ' ἄν.: *Φέρθηκε ἀντάμικα* Λεξ. Δημητρ.

ἀνταμικός ἐπίθ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Ἰόνιοι Νῆσ. Πελοπν. (Κορινθ.) κ. ἄ. —Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀνταμ'κός Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ. Μέγα Χωρ.) ἀδαμ'κός Θεσσ. (Αἰβάν. Καλαμπάκ.) Λευκ. Σάμ. ἀντάμικος Λεξ. Βλαστ. ἀντάμ'κους Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀντάμα.

1) Γειτονικός Σάμ.: *Λέδρα ἀδαμ'κὰ* (τὰ ἐν τοῖς ἄκροις συνεφαπτομένων κτημάτων κείμενα δένδρα, τῶν ὁποίων οἱ κλάδοι συμπλέκονται). 2) Ἑταιρικός, κοινός Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Ἡπ. Θεσσ. (Αἰβάν. Καλαμπάκ.) Ἰόνιοι Νῆσ. Λευκ. Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ. Μέγα Χωρ.) κ. ἄ. —Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: *Ἀνταμικὸ χωράφι* Κορινθ. *Κῆπους ἀνταμ'κός* αὐτόθ. *Ἔχουμ' ἕνα βόδι ἀδαμ'κὸ Καλαμπάκ.* | Παροιμ. *Ἀνταμικὸ γαιδοῦρι ἢ τοῦ λύκου ἢ τοῦ ψόφου* (τὸ ἐταιρικὸν κτήμα εὐκόλως παραμελεῖται καὶ καταστρέφεται) Λεξ. Πρω. *Τὸ ἀνταμ'κὸ κὶ τοῦ ἔρ'μου εἶναι ἕνα* (συνών. τῇ προσηγουμένῃ) Μέγα Χωρ. Συνών. *μαζικός, συνηροφικός*.

ἀντάμικος ἐπίθ. Ἀθῆν. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἄ. —Γ' Σουρῆ Ρωμ. ἀριθμ. 4 ΚΒάρναλ. ἐν Ἀνθολογ. Ἡ Ἀποστολίδ. 30 —Λεξ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντάμης.

1) Ὁ ἰδιάζων, ἀναφερόμενος πρὸς ἀντάμην, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: *Ἀντάμικα φερσίματα* Λεξ. Πρω. *Ἀντάμικα καμώματα* Λεξ. Δημητρ. || Ποίημ.

Τί μεγάλα πανηγύρια, τί ἀντάμικοι χοροὶ Γ' Σουρῆς ἔνθ' ἄν.

Ἀι μὲ τὸ Γύφτικο ζουρνᾶ | ... *σῦρε σκοπὸ ἀντάμικο* ΚΒάρναλ. ἔνθ' ἄν. Συνών. *ἀνταμίστικος*. 2) Τὸ οὐδ. ὡς οὐσ., ἢ γενναιότης Πελοπν. Ἀρκαδ.): *Φρ. Τὸ ῥοῖξε 'ς τ' ἀντάμικο*. Συνών. *παλληκαριά*.

ἀνταμίστικος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντάμης καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιστικός.

Ἀντάμικος 1, ὁ ἰδ.: *Ἀνταμίστικα κουνήματα*.

ἀνταμοιβεύω ἀμάρτ. ἀντιμοιβεύω Κέρκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνταμοιβή.

Ἀνταμείβω, βραβεύω ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἀγάλη ἀγάλη, μαῦρο μου, κὶ ἄ δὲ σ' ἀμμοιβένω.

ἀνταμοιβή ἢ, λόγ. κοιν. ἀδαμοιβή Κεφαλλ. ἀδίμοιβή Κεφαλλ. ἀντιμοιδή Παξ. ἀδιμοιδή Κρήτ. ἀγμ'δὴ Λέσβ. ἀδιδοιμή Κρήτ. ἀδινεβή Κρήτ. (Ἐμπαρ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀνταμοιβή. Τύπος ἀντιμοιβή καὶ μεσν. ἐν Χρον. Μορ. T 692 (ἔκδ. Schmitt) κατ' ἀποκατάστασιν τῆς προθ. ἀντί, δι' ἣν ἰδ. ρ. ἀντιμέβω ἐν λ. ἀνταμείβω. Διὰ τὸ ν τοῦ ἀδινεβή παρὰ τὸ μ ἰδ. ἀνταμείβω. Ὁ τύπ. ἀδιδοιμή κατ' ἀμοιβαίαν μετὰθεσιν τῶν ἐφεξῆς μ καὶ δ ὡς καὶ *δειλινὸ - λειδινὸ* κττ.

1) Ἀνταπόδοσις ὑπηρεσίας, ἀντιστάθμισμα, ἀμοιβή ἐπὶ καλοῦ κοιν.: *Γιὰ καλὴ ἀδαμοιβή* (πρὸς ἀνταμοιβήν) Κεφαλλ. *Αὐτὰ ὅλα τὰ καμε γιὰ νὰ 'χη τὴν ἀντιμοιδή του Παξ.* || Ἄσμ.

Μηγάρις δὲν σοῦ τὰ 'στελε ἀδιδοιμή νὰ γένη;

Κρήτ. —Ποίημ.

Καὶ πλέκω δάφνης στέφανο 'ς τὸν περὶ τρανὸ ἀπ' τοὺς ἄλλους, ποῦ ἀνάθεμα τοῦ ἐρρίξανε γιὰ μόνη ἀνταμοιβή

Γ' Στρατήγ. Τί λέν τὰ κύμ. 113. 2) Ἀνταπόδοσις κακοῦ, ἐκδίκησις, τιμωρία Κρήτ. Λέσβ.: *Φρ. Ἀγμ'δὴ νὰ τό βρῆς!* (εἶθε νὰ τιμωρηθῇς!) Λέσβ.

ἀντάμωμα τό, ἐντάμωμαν Πόντ. (Τραπ.) ἀντάμωμα σύνθηθ. ἀντάμουμα βόρ. ἰδιώμ. ἀδάμουμα Θεσσ. (Αἰβάν.) κ. ἄ. Ἐκ τοῦ ρ. ἀνταμώνω.

1) Σύνδεσις, συνένωσις δύο ἀντικειμένων Πόντ. (Τραπ.) *Τῇ σανιδίῳν τ' ἀντάμωμαν* (τῶν σανίδων κτλ.) Συνών. ἀντάμωσι 1. Πβ. ἀνταμωσιὰ 1. 2) Συνάντησις πολλαχ.: *'Σ τὸ ἀντάμωμα τὰ λέμε καλά. 'Σ τ' ἀντάμωμα τσακωθήκανε.* || Φρ. *Καλὰ ἀνταμώματα!* Συνών. ἀνταμωμός, ἀντάμωσι 2, ἀνταμωσιὰ 2.

ἀνταμωμός ὁ, Μῆλ. Νάξ. (Βόθρ.) ἀδαμωμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνταμώνω.

Ἀντάμωμα 2: *'Σ τὸν ἀνταμωμὸ θὰ σοῦ πῶ Βόθρ. 'Σ τὸν ἀνταμωμὸ μας πάλι τὰ ξαναλέμε Μῆλ.* || Φρ. *Νὰ 'χωμε καλὸν ἀνταμωμὸ!* αὐτόθ.

ἀνταμώνω, ἐνταμώνω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Τῆλ. Χίος ἀνταμώνω κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν.) ἀνταμών-νω Ρόδ. ἀδαμώνω πολλαχ. ἀνταμώνου βόρ. ἰδιώμ. ἀνταμών-νον Λυκ. (Λι-

